

ние на Ватаци. А това съвсем не бе по волята на хитрия грък, чието старо съперничество с Никея отново бе почнало да се изостря.

Тъй бащиното сърце на Асена се успокояваше относно съдбата на дъщеря му, а царската му мъдрост намираше утеха в това гръцко съперничество, което нямаше никога да позволи на Ватаци или на кир Тодор да се засилят повече, отколкото бе нужно на България. По този начин Никея, Тесалоника и Константинопол се връщаха към оня омагьосан кръг от борби и състезания, от лъжи и коварства, които щяха да позволят на Асеното царство спокойно да се разцъфтява и споява.

В чест на тази щастлива вест самодържецът реши да кръсти новородената си най-малка ^{царна} дъщеря на името на първата си рожба: Мария. Така се подновяваше и името на кир Тодоровата съпруга, а същевременно се почиташе и Калояновата дъщеря.

Многобройна бе челядта на царя. Деца и внуци ограждаха белите му коси с неспирни грижи, ала радостни грижи бяха те. Бдящото му око следеше съдбата на Елена в Никея, на Белослава в Сърбия на Мария в Тесалия. Тамара, Анна и най-малката Мара бяха хубави и здрави деца. Калиман и Михаил Асен растяха яки и пъргави момчета, които двойно обезпечаваха приемствеността на престола му.

Той можеше спокойно да склопи очи.

Иоан Асен отправи отново взор към звездата, която вещаеше смърт.

Ако си дошла за мене – избликна примирена мисъл в него – готов съм да приема твоя знак...

Без изживял всичко, което на един човек бе съдено да живее.

Много радости, много слава, много грижи и много бездни бяха пресекли друма на неговия живот. Още от малко дете той бе видял пред себе си силата на злото и властта на демона. Баща му, чичовците му бяха умрели от невярна смърт. Дългите години изминаха